

Vocació: Déu em vol feliç

L'itinerari pel qual s'arriba a conèixer quin és, en concret, el contingut, les implicacions i les conseqüències de la pròpia vocació és sempre una cosa íntima i, encara que es percebi amb gran claredat, és en certa manera inefable, perquè inefables són sempre els camins de Déu.

28/10/2024

A la gent jove l'Opus Dei els ofereix alguns mitjans de formació cristiana

i altres activitats: cercles, recessos, meditacions, catequesi i visites a pobres i necessitats, direcció espiritual personal, convivències...

Vídeo en què 12 joves de l'Opus Dei comparteixen les seves històries vocacionals, des del procés de discerniment fins als dubtes, vacil·lacions, somnis i projectes actuals.

Tots aquests mitjans pretenen facilitar que els participants adquireixin una sòlida formació cristiana que es faci vida a les seves ocupacions habituals i als ambients que freqüenten: classes, hores d'estudi o treball, aficions culturals o

esportives, relacions familiars i amb els amics, etc.

Això no vol dir que l'obra de sant Rafael, la que es dirigeix a la joventut, consisteixi simplement a organitzar activitats de voluntariat, a ensenyar unes nocions doctrinals o animar a determinades pràctiques de pietat, sinó que tot s'orienta al fet que els joves aconseguixin un tracte personal amb Jesucrist; és a dir, tant en els moments més específicament dedicats a pregar, com al llarg del dia. Per això, sant Josepmaria, adreçant-se als qui s'ocupen d'impartir aquesta formació, resumia amb claredat: “si no feu dels nois ànimes d'oració, heu perdut el temps” ^[1].

La qüestió fonamental: qui soc jo per a Jesús?

Per ànima d'oració s'entén aquella persona que busca un tracte personal amb Jesús, és a dir, que no s'amaga

en l'anonimat d'una relació estereotipada, sinó que cerca una relació sincera i directa, sense por, en la freqüència de sagraments i en l'oració; una cosa que necessàriament té conseqüències en el seu treball, els seus amics, la seva família... i en els seus somnis de canviar el món i ajudar molts a ser molt feliços.

L'experiència demostra que aquesta manera de tractar amb Jesucrist porta a plantejar-se una qüestió fonamental que el mateix Senyor formula a l'Evangeli als qui el segueixen: vosaltres, qui dieu que soc jo? O, en termes més directes, qui soc jo per a tu?

En aquest clima de cultiu de la vida cristiana en general i de la pregària en particular, sorgeix també la pregunta sobre el paper que Déu ens té reservat a cadascú, la nostra

vocació. Ara la qüestió que es planteja és: qui soc jo per a Jesús?

Es tracta de dues preguntes estretament relacionades, de manera que la primera condueix naturalment cap a la segona. En la mesura que s'avança en una autèntica vida cristiana, en una vida de pregària sincera i amb obertura de cor, s'arriba a descobrir la identitat de Jesucrist, ja no en termes més o menys generals, allò que altres diuen d'Ell, sinó el que dic jo. I advertir que Jesús omple de sentit la meva vida i ho és tot per a mi, condueix a plantejar-se qui soc jo per a Jesús, quin sentit té la meva vida per a Ell i, per tant, quina és la missió que em té reservada en aquest món.

“Vine, segueix-me”: un camí vocacional obert i sincer

És un camí vocacional que, de vegades, comença amb un succés que desperta una certa inquietud

interior, un anhel de descobrir el disseny que Déu em té reservat. Aquest va ser el cas de sant Josepmaria quan va veure unes empremtes de peus descalços a la neu^[2], o el papa Francesc quan es va sentir impulsat a confessar-se un dia a la festa de sant Mateu^[3]. Altres vegades no hi ha un succés especial, sinó una suma de petits llums, un procés de pregària i de discerniment que porta a prendre una decisió. Sant Josepmaria encomanava la tasca amb joves a la intercessió de sant Rafael (que va conduir Tobies fill a trobar esposa) i sant Joan, que va ser el més jove dels apòstols.

L'itinerari pel qual s'arriba a conèixer quin és, en concret, el contingut, les implicacions i les conseqüències de la pròpia vocació és sempre una cosa íntima i, encara que es percebi amb gran claredat, és en certa manera inefable, perquè inefables són sempre els camins de

Déu. Pot requerir un temps més o menys llarg, però en tot cas, si se segueix amb sinceritat i obertura de cor s'assoleix finalment la convicció que Crist, d'una manera o d'una altra, ens està repetint el mateix que a tants d'altres al llarg dels segles: “vine, segueix-me”.

Amb alguna freqüència aquesta crida es percep com a orientada a formar part d'una institució de l'Església. Com que els nois que participen en l'obra de sant Rafael s'han format d'acord amb l'esperit de l'Opus Dei, és habitual que hi hagi qui vegi aquí l'àmbit de la pròpia vocació, tant al matrimoni com al celibat. També passa de vegades que adverteixen que la seva vocació s'adreça al sacerdocí o a la vida consagrada en algun orde o congregació religiosa.

En definitiva, en la mesura que l'obra de sant Rafael porta a reconèixer i

tractar Crist viu, condueix també a reconèixer la pròpia identitat perquè la vocació, en expressió de sant Joan Pau II, “descobreix a l'home la veritat sobre la seva existència”. Per això la resposta consisteix fonamentalment a acceptar lliurement aquesta veritat i acollir-la com un do joiós.

Aquesta acceptació és la conclusió, com s'ha dit, d'un itinerari de discerniment personal davant Jesús, en què els joves han de comptar amb l'opinió dels seus pares, que els coneixen i desitgen que siguin feliços en la vocació que Déu vulgui per a ells. Un itinerari que acaba en l'experiència d'una gran alegria interior: “Escoltar la crida divina, lluny de ser un deure imposat des de fora, fins i tot en nom d'un ideal religiós, és, en canvi, la manera més segura que tenim per alimentar el desig de felicitat que portem a dins. La nostra vida es realitza i arriba a la

seva plenitud quan descobrim qui som”^[4].

[1] Sant Josepmaria, Instrucció sobre la labor de sant Rafael, n. 133

[2] Cf. Andrés Vázquez de Prada, El Fundador del Opus Dei, vol. I, p.

[3] Cf. Sergio Rubín i Francesca Ambrogetti, “El Jesuita”.

[4] Papa Francesc, missatge per a la 61a Jornada mundial d’oració per a les vocacions, 21 d’abril de 2024.
